

Opnieuw zal hij alle krachten en gaven wijden aan opbouw en bloei van den nog jeugdigen Staat. Het is voor hem — den nog geen zestig-jarigen — immers volle levensdag, nog geen levensavond...

Welk een misrekening!

Levensavond was het *wel*; zeer nabij zelfs de nacht, „in welken niemand werken kan.” Precies drie maanden later wordt zijn stoffelijk overschot in den vaderland-schen bodem ter ruste gelegd.

Een groot — geen lang — leven is ten einde; een leven, waaruit wij drie momenten zagen, die telkens werden gevolgd door het tegengestelde van datgene wat verwacht, althans gehoopt werd.

Daar in het verre Zuiden staat ter gedachtenis van hem, wiens naam wij nog niet noemden, een ruiter-stand-beeld, waarop onder dien naam drie titels zijn gebeiteld, drie, welke op geen ander monument ter wereld *aldus* zijn saamgevoegd:

LOVIS BOTHA

Boer - Krijgsman - Staatsman
(Farmer - Warrior - Statesman)

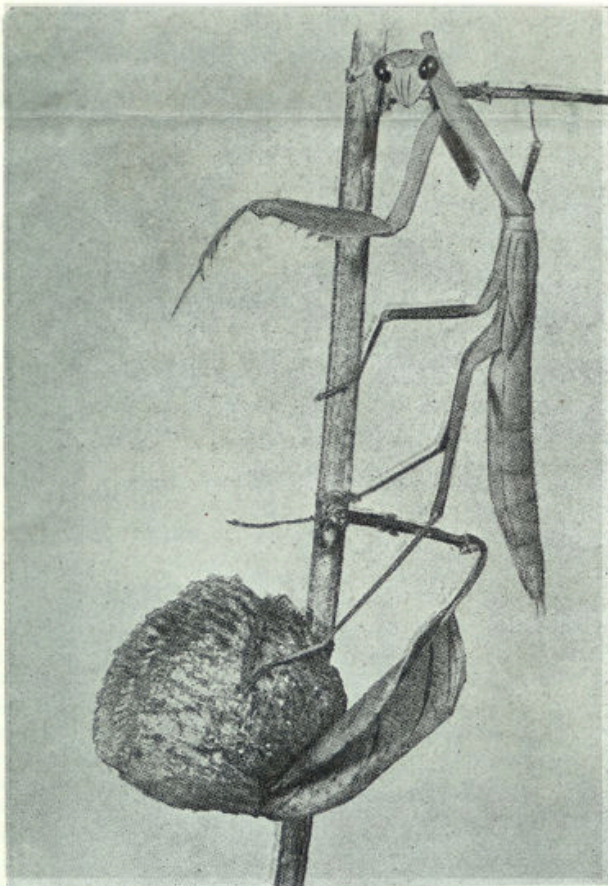
Wij hebben hem gezien: den *landman-in-den-dop*, het kranige kereltje, dat zoo kloek optrad, sprekend tot behoud van het ouderlijk erfgoed; den *farmer-in-spe*, wiens raad wel in den wind geslagen werd, doch die zich zóó heeft opgewerkt, dat hij reeds op dertigjarigen leeftijd was als een Boaz: geweldig van vermogen.

Wij hebben hem gezien als de *krijgsman-in-zijn-kracht*: een geboren strateeg — niet slechts een geschoolde; on-vertvaard en onvermoeibaar; ook ootmoedig en dankbaar, toen zege en roem door de schuld van anderen hem ontging.

En ten slotte zagen we hem als de *staatsman*, onbewust nabij het einde van zijn taak gekomen, terugblikkende over een loopbaan, welke voor hem, evenals voor zoo menigen staatsman, is geweest: een bittere weg, een pad vol doornen, dat in menig opzicht een tragisch contrast vormt met den eveneens zwaren, maar heroïeken tijd van daarvoor.

Maar hoezeer men terecht of ten onrechte zijn staatsmansbeleid heeft veroordeeld — en ongetwijfeld heeft hij soms zéér gedwaald — ons blijft Botha een man van zeldzame gaven, een figuur van groot-formaat, bij wien kleine critici slechts tekortkomingen kunnen ontdekken, doch die in eigen land en daarbuiten meer en meer wordt erkend te zijn geweest: een *groot* zoon van een *groot* volk.

H. LA RIVIÈRE

Een merkwaardig insect, dat den naam draagt van Spaansch paard, het eenige dier uit de insecten-wereld, dat zijn kop kan draaien op dezelfde wijze als de mensch het met zijn hoofd kan doen,

CONTACT MET DE JONGEREN

door A. K. STRAATSMA

HET KWADE OOGENBLIK

Ik bedoel dat oogenblik, aan het eind van Genesis 34, waar Ezau voor een schotel linzenmoes zijn eerstgeboorte aan Jakob verkoopt.

„Alzoo” — staat er — „verachtte Ezau zijn eerstgeboorte.”

't Bewijst hoogstens — zeggen wij misschien — dat Ezau een ruwe kerel is, die niets geeft om zijn eerstgeboorte.

Maar als wij even verder lezen, zien wij het tegendeel. Izaäk heeft Jakob gezegend. Ezau komt te laat. Bij de ontdekking hiervan, vertelt de Bijbel, „schreeuwde Ezau met een grooten en bitteren schreeuw, gansch-zeer.”

Vandaag veracht hij het, morgen schreeuwt hij er om. Hoe kan een mensch dingen verachten, waarom hij later schreeuwt?

Hiertoe hebben twee factoren mee gewerkt. Allereerst het oogenblik, het kwade oogenblik.

Toen Ezau, na een langen dag van zwerven honger had en dorst, vooral dorst. Zóó'n dorst, dat hij niet meer wist wat hij deed; het warme, roode bloed klopte fel, en maakte hem blind en doof voor het hooge, het ideëele. Het dier in Ezau was ontwaakt.

En toen dat gebeurde, stond er iemand naast, met koele, donkere, begrijpende oogen, die snel zagen, hoe zwak op eenmaal de sterke man was. Jakob stond er naast, die bliksemsnel doorzag: als ik nu toegrijp, dan heb ik hem.

In hoeveel levens, oude en jonge levens vooral, heeft zich Ezau's geschiedenis herhaald?

Men is sterk als hij. Wie jong is, is sterk, tenminste voelt zich sterk.

Daarom kan men, als men jong is, zoo moeilijk het vermaan van ouderen verdragen.

Vermanen is op zichzelf al onsympathiek, bovendien in dit geval overbodig. Ik ben immers sterk, ik weet wat ik wil en niet wil. Ik ben in staat voor mijzelf te zorgen. Maar dan komt „het kwade oogenblik,” door drift, door begeerte, door hartstocht. Het roode bloed gaat kloppen, het dier wordt wakker.

Men noemt dat zichzelf vergeten. Eén oogenblik, één minuut soms is voldoende. Want de verleider heeft het opgemerkt en hij grijpt toe.

Later komt de bezinning met den grooten, bitteren schreeuw.

Ach, hoeveel menschen hebben voor „'n schotel linzenmoes,” voor niets, voor een oogenblik van genot, misschien uit vrees voor een hatelijk lachje van een vriend of vriendin, het allerhoogste, het allerheiligste in hun leven verkwanseld?!

Het kwade oogenblik komt in ieders leven. Zelfs in Jezus' leven?

Het heeft er allen schijn van. Na een vasten van veertig dagen in de woestijn komt de honger. Veertig dagen is de Heer in Zijn geestelijken arbeid verdiept geweest. totdat, ik stel mij voor plotseling, het lichaam om zijn rechten komt. Het is uitgeput en roept om voedsel.

Nu is Jezus ook doof en blind? De verleider hoopt het en vleit: de Zoon van God honger? „Zeg dat deze steenen brood worden.”

Maar hij wordt onverbiddelijk teruggewezen met een: er staat geschreven! De kwade ure voor Jezus wordt een goede ure voor ons. Want nu is Hij de Sterke en kan ik veilig zijn, niet omdat ik zoo sterk ben, want dat ben ik niet, maar omdat Hij zoo sterk is.

Veilig, als ik de bede van het Herrnhutteravondlied tot mijn levensgebed maak:

„Mocht ik dicht bij Jezus wezen,
O, dan heb ik niets te vreezen.”

ZIJ, DIE VOOR ONS SCHRIJVEN . . .

Onze vadersen zeiden: „God laat groeien.”

Met deze gedachte werken we voort aan ons blad, dat al meer een zegen worde voor het Paleis en voor de meest eenvoudige woning.

God laat groeien!

„Zoo is dan noch hij, die plant iets, noch hij, die nat maakt, maar God, Die den wasdom geeft.”

A. L. van Hulken.

Als ik één wensch voor de redactie van „Timotheüs” mag neerschrijven, dan is het deze: dat zij het maar niet gemakkelijk mag krijgen.

Een blad als het hare, dat volstrekt ernst maakt met de bijvoeging „Christelijk,” kan het niet gemakkelijk hebben, want het is haar niet te doen om succes, maar om zegen. Wie succes zoekt, ziet naar de menschen en richt zich geheel naar den smaak van de menschen. De lezers van het blad vormen eigenlijk met elkaar de redactie. Zij bepalen wat er in het blad moet staan, en wat niet; goedkeuring of afkeuring, zeg maar hoe gij het hebben wilt.

Dan blijft het succes niet uit; de onderneming floreert „christelijk.”

Wie zegen bedoelt, kijkt hooger dan de menschen en zoekt God in de vraag: Heer, wat zegt Gij dat ik doen zal. Deze eene mededeeling is wel voldoende om iets te verstaan van de moeilijkheden voor een redactie, die elke week een blad heeft te vullen, actueel moet blijven en boven alles trouw aan de groote vraag.

In de kwestie succes—zegen is de houding van onze „Timotheüs”-redactie niet onduidelijk. God schenke haar de kracht om daar in te volharden en het dus nog lang echt-christelijk-moeilijk te hebben.

A. K. Straubius.

Toen 5 October 1895 onze eerste hoofdredacteur het eerste nummer van ons Blad bij Christelijk Nederland inleidde, deed hij dat met een korte uiteenzetting van het doel, dat hij met dit nieuwe Weekblad had, n.l. ontwikkeling van het verstand, verrijking van den geest, versterking van het geloof, prediking van dat onbeweeglijk Koninkrijk, waarin allen, die gelooven in Jezus Christus, uit de duisternis dezer wereld worden overgeplaatst.

Uit zijn woord sprak moed en geloofsvertrouwen. Die moed heeft doorgewerkt, ook in hen, die na hem „Timotheüs” besturen; dat geloof is niet beschaamd geworden.

„Gods Woord is onze grondslag en ons richtsnoer. Van Hem en van Hem alleen verwachten wij onze hulp.” Dit woord is 41 jaren het devies geweest van „Timotheüs,” daarmee gaan we ook den 42sten jaargang in.

W. van Riezen

Eeuwen geleden werd tot een begaafd en geleerd man, die het met zichzelf niet meer kon vinden, het woord gesproken: neem en lees. Hij nam en las de Heilige Schrift en vond terzelfder stond de eenige vastigheid voor zijn ziel, voor tijd en eeuwigheid. Ik acht het een verblijdende gedachte, dat, waar er heden ten dage zooveel lectuur verschijnt, die van God en Christus vervreemden kan, zeker veel meer nog dan in Augustinus' dagen, er nog altijd van die kostelijke schrifturen uitkomen, te welker aanzien men geestelijk dit „neem en lees” herhalen kan. Tot die lectuur behoort

ook „Timotheüs,” dat in een ontredde, op drift geslagen wereld, van week tot week met zijn lectuur den weg helpt wijzen, den vasten en veiligen weg, die naar de zaligheid leidt.

R. van Riezen